

Ten pozdrav kdosi vyslovil nezvyklým, téměř chraptivým hlasem. Fidelmě okamžik trvalo, než se vzpamatovala z úleku, a pokusila se na stín vedle sebe zaostřit pohled. Zdálo se, že neznámá osoba je od hlavy až k patě zahalena v temném plášti, protože krom tmavé siluety z ní nebylo téměř nic vidět.

„Kdo jsi?“ zeptala se a spíše cítila nežli viděla, že Enda k ní zezadu přikročil, kdyby snad potřebovala pomoc.

„Zřejmě tě má přítomnost vylekala, za což se omlouvám,“ ozval se znovu chraptavý hlas.

Fidelma si uvědomila, že se Enda za ní k čemusi u země sklání. Malý okamžik nato prostor u vchodu do kaple zalilo slabé světlo. Vydávala ho malá lampa. Kdosi ji musel u dveří zapálit, ale knot zřejmě mezitím uhořel. Enda si jí všiml a knot posunul, aby se více rozhořela. Hradní kaple měla jen málo oken a ta, která tam byla, vsadili stavitelé do zdí pod takovým úhlem, že poskytovala jen málo světla a vnitřek budovy se většinou halil do tmy, kterou jen při některých obřadech prozařovalo světlo svíc a luceren.

Vysoká postava okamžitě odvrátila tvář od paprsků lampy. Byla to nějaká žena, přinejmenším tak vysoká jako Fidelma, pokud ne vyšší, a byla oděná v černém rouchu, které měla připnuté kolem krku a které spadalo až k nohám. Hlavu jí halila temná kápě, jež zastírala její tvář. Podobné hábity měly v oblíbené kromobyčejně zbožné řeholnice. To málo, co z jejího obličejů Fidelma zahlédla, působilo ve stínu vrhaném kápí jakoby zvláště znetvořené. Zdálo se jí, že jde o zralou ženu ve věku padesáti až šedesáti let. Největší dojem ale na ni učinily její oči – byly

jasné a světlé, když se v nich odrazilo světlo dopadající z Endovy lucerny.

„Kdo jsi?“ zeptala se jí Fidelma znovu.

„Říkají mi sestra Ernmas.“ Její hlas zněl pořád stejně chraptavě a hluboce a dotyčná mluvila tak vážně, až to působilo téměř pohřebním dojmem. „Jak ti mohu posloužit?“

„Sestra Ernmas? Ještě jsem tě tu nikdy neviděla,“ řekla jí Fidelma.

„Dosud jsme se nesetkaly.“

„Přicestovala jsi sem s bratrem Fidachem, abys sloužila v palácové kapli?“

„Dorazila jsem sem teprve nedávno,“ odpověděla žena.

„Vyslal tě sem opat Cuán z Imleachu?“

„Onen opat je i vrchním biskupem celého království,“ odvětila řeholnice svým chraptavým hlubokým hlasem.

Fidelma na okamžik zauvažovala, zda se má nadále pokoušet dostat z té osoby pořádnou odpověď. Nestávalo se často, aby nově příchozí řeholníci byli tak na slovo skoupí ohledně svého původu, když přibyli do Cashelu, aby tam sloužili v hlavním církevním stánku celého Mumanu.

„Přišla jsi sem vyhledat bratra Fidacha,“ promluvila náhle žena Fidelmě do myšlenek, jako by jí je četla. „Najdeš ho na opačné straně kaple. Nebude ti ale s to odpovědět na otázky, které mu hodláš položit.“

Fidelma v první chvíli nevěřila vlastním uším. Než se stačila vzpamatovat, vysoká řeholnice se otočila a zmizela beze stopy v temnotě kolem.

„Kam se poděla?“ zeptala se Fidelma Endy.

Bojovník k ní o krok přistoupil a vrtěl hlavou. „Neviděl jsem ji odcházet. Na chvíli jsem se soustředil na tu lampu, abych ještě trochu upravil knot a lépe jsme tu viděli. Nejspíš se vydala tady nahoru po schodech do zvonice.“ A rukou naznačil směr do temného rohu, odkud vedlo schodiště do kostelní věže se zvonem. „Chceš, abych se jí vydal v patách a přivedl ji zpět?“

Fidelma na chvíli zaváhala, potom zavrtěla hlavou. „Asi by nám to v tuto chvíli příliš nepomohlo. Přišli jsme sem přece za bratrem Fidachem. Nejspíš ses s tou sestrou Ernmas už někdy setkal?“

„To tvrdit nemohu, paní,“ odvětil Enda. „Řeholníci sloužící v královské kapli se často mění. Vždyť i sám bratr Fidach sem